

———— Kemenes Henriette

MANATEE BLUE

Feleslegesen mondják,
hogy mosolyogjon.
Hogy nem fog fájni.
Hogy itt mindenki
vidám, nézzen körül,
mondják, miközben
karjára szorítják
a megsárgult gumit.

Légüres térben szocializálódni,
akár egy megkopott fosztóképző,
differenciálatlanul fekszik a vinilinágyon,
hogy belőle most még akármi lehet.
Egy nap agyarak nélkül születünk újjá,
és mint a csernobili lovak, úgy vadulunk
majd vissza a levelek sötét suhogásába.
Megnyúzott hangok tükrös
húsa egy vese alakú tálban,
anatómiailag pontos test,
az egész egyben mégsem működő.

Mindent túl fogunk élni, mint a féreg,
mondja, és vénájából csendesen siklanak
az állattetemekkel megrakott csónakok.

SZABADON MADARAKRÓL ÉS HOLTAKRÓL

El kell fogadnia a belesimulást.
Ahogy a langyos gerletest összeolvad
tenyere itt-ott megszakított barázdáival,

miközben a kertvégi levélkupac
felé halad vele, hogy mintha
máglyáról, végre útnak ereszthesse.
A gyilkos dulakodást a madáretetőben,
a tollak éles csattogását,
azt, hogy a széncinkék
apró csőrei bezúzzák a koponyát,
majd kicsipegetik az agyvelőt.

Kopott betonpadló,
egy boncasztal a közepe,
rácsos lefolyóba torkolló
alig érzékelhető lejtő.
Az álltól a szegycsonton
keresztül a köldököt lágy
kanyarban kerüli meg,
majd a szeméremdombig
halad a szike.
Két méter a halál.
Megnyílik a test, és ami benne,
az már soha többé
nem váltható kegyelemre.
Egy fehér köpeny most megemeli
a fejet, ahogyan párnát szoktak
a magatehetetlen háta mögé tenni
Majd egyetlen precíz
mozdulattal, a penge
a jobb fültől a bal fülig szalad.
A tarkó, mint egy anya, megengedő.
A scalp csuklyaként simul az arcra.
Ott áll, orra elé zsebkendőt szorít,
de inkább csak a látszat,
nincs undor, nincs félelem.

Amikor a koponyacsont feltárja az agyat,
annak a széncinkékhez már semmi köze.